

Tid, men ogsaa i Tiden før 1864 paa mange juridiske Omraader havde været inde under en særlig Udvikling. Forholdet er dog et ganske andet, naar det drejer sig om at afskaffe en Institution, der har Generationers Hævd her i Landet, end naar det drejer sig om at afskaffe en Institution, der er et fuldkomment Novum i en Landsdel, og som dèr har stødt paa den stærkeste Modstand fra Befolkningens Side.

Jeg skal endvidere henvise til, at den finansielle Side af Sagen, Frygten for at gøre Dommerfuldmægtigene for megen Uret ved at fratage dem Retten til at drive privat Virksomhed, dog i alle Tilfælde er noget mere begrænset eller burde være noget mere begrænset i de sønderjydske Landsdele, hvor Fuldmægtigene har et meget større Honorar paa Finansloven, end de har i den øvrige Del af Landet. Jeg vil derfor haabe, at det maa lykkes i alt Fald for de sønderjydske Landsdeles Vedkommende at naa til en Ordning, der meget hurtigere end det her fremsatte Lovforslag kan gennemføre den Tilstand, som alle finder er den eneste forsvarlige. Det er jo fuldkommen rigtigt, hvad der er fremført af det ærede Medlem Hr. Mads Gram, at netop de Steder, hvor Retten til at udøve privat Virksomhed er begrænset fra Justitsministeriets Side, er Tilfredsheden med Ordningen betydelig større end i de Retskredse, hvor saadant ikke er Tilfældet. Der forestaar ogsaa, som det blev nævnt af den ærede Ordfører for Venstre, en Ændring i det danske Tinglysningsvæsen, saa vidt man hidtil har bragt i Erfaring, en delvis Overgang til et Grundbogssystem, og dette vil naturligt medføre, at der skal ansættes Grundbogsførere eller Grundbogsdommere, saaledes som vi tidligere har haft dem i den tyske Tid, og saaledes som vi ogsaa hjemme hos os i de sønderjydske Landsdele under noget ændrede Forhold har dem indtil videre under Danmark. Der vil netop i Forbindelse med en saadan Ordning være Mulighed for at overdrage en Del af de Funktioner, der har været forbeholdt Grundbogsførere og Grundbogsdommere, til de statsansatte Dommerfuldmægtige.

Hvad Lovforslagets Enkeltheder vedrører, kan jeg i mangt og meget tiltræde det, der blev sagt af det ærede Medlem Hr. Trier. Det vilde være overordentlig ønskeligt at faa den Klarhed paa visse Punkter, som det ærede Medlem Hr. Trier efterlyste. Jeg tror, at en Omordning af Retskredsene i Forbindelse med hele dette

Spørgsmaal netop er en af Vejene frem i Forbindelse med hele Simplifikationen af Arbejdet paa Rets- og Dommerkontorerne.

Hvad § 3 i det fremsatte Lovforslag vedrører, er den Ordning, der her er foreslaaet, noget, som vi i de sønderjydske Landsdele aldeles ikke er ukendt med. Det er jo en Reminiscens af den Ordning, der gælder med Hensyn til de tysk-slesvigske Advokaters, Sagføreres Uddannelse, og jeg tror, at det Princip, som er indeholdt i § 3, er et godt og rigtigt Princip. Jeg kan forstaa, at der i Betragtning af den Uddannelse, Sagførerne i øvrigt her i Danmark faar, kan rejses nogen Tvivl om, at det vil være rigtigt og opportunt at indføre en Bestemmelse som den i § 3 ogsaa for Landsretssagførernes Vedkommende og dermed altsaa forlænge den Uddannelsesetid, de i øvrigt har, ikke ubetydeligt. Men Princippet vil, forekommer det mig, ogsaa for Landsretssagførernes og deres Uddannelses Vedkommende dog være rigtigt.

Alle de andre Enkeltspørgsmaal, som Lovforslagets Behandling maatte give Anledning til, vil det jo være rigtigt at forbeholde den kommende Udvalgsbehandling, og jeg kan ogsaa tilsige, at vi vil være med til at fremme det her foreliggende Lovforslag, idet jeg haaber, det maa kunne lykkes at finde i alt Fald for de sønderjydske Landsdeles Vedkommende en betydelig kortere Overgangsfrist end den, der her er forudsat.

Heilesen: For over 20 Aar siden, da den tredje Proceskommissions Forslag for første Gang var til Behandling her i Rigsdagen, i Samlingen 1901—02, stod det af Folketinget nedsatte Udvalg paa det Standpunkt, at den Sammenblanding af offentlig Myndighed og privat Forretningsvirksomhed, Dommerfuldmægtigenes Virksomhed er Udtryk for, burde afskaffes, og ikke mindre end 5 Gange under Retsplejelovens Behandling i de følgende Aar, saaledes som ogsaa berørt af de foregaaende Talere, har Folketinget givet Udtryk for det samme Standpunkt. Intet turde da heller være mere indlysende, end at denne Sammenblanding af offentlig Myndighed og privat Forretningsvirksomhed er uheldig og uholdbar. Det Hensyn til at skaffe Dommerne en mere praktisk Uddannelse, som man undertiden har villet anføre til Forsvar for denne Ordning, er utvivlsom ikke holdbart; det lader sig gøre at skaffe Dommerne den fornødne praktiske Uddannelse uden tillige at gøre Dommerkontorerne til private Forretningskontorer. Det eneste Spørgsmaal, der her